

יצאה בתחפושת דתית להחתים בתל- למען חוק השבת — מה היחה תגובתם?

במלוא גרונו, "תוהרו, אלה אנשי הליגה נגד כפייה דתית!" הוא נופף מול פני באגרוף קמוץ. "אתה דתי, אתה?" אמר בקול מאיים, "בחור דתי לא ילך עם מכנסיים צרים וקופסת סיגריות שמציצה מהכיס האחורי!"

הכנסתי את הסיגריות לתוך הכיס, ומשכתי את יגאל בשרולו. "וייט גיונס, רב יהודי" נפרד ממני יגאל ופתח במנוסה לכוח הבריכה.

זוג התיירים שפנינו אליהם לא ידע מה

את העצומה ופניתי אליו בניגון של גמרא: "אפשר ארויני רוצה לחתום על פטיציע למען קדושת השאבעס?" הוא העיף עין בעצומה, דחה אותה מעליו בכעס. "אני לא חותם על דברים כאלה", הסביר בתוקף, "אני נגד הכפייה הדתית".

יגאל ספק את כפיו, "אוי, ריבוינו של עוילם, נאנח למשמע התשובה. הצעיר התחמם. "אתם הדתיים לא נותנים לחיות. אתם צריכים להבין שהמדינה הזאת היא מדינה חילונית. אתם בסך הכל מיעוט. ועל כן צריכים לקבל את דעת הרוב החילוני". הוויכוח התלהט.

"כולנו יהודים", עזר לנו משהו מה קהל. "יותר משישראל שמרו את השבת שמרה השבת עליהם." ציטתי אצורה נושנה, אבל הצעיר נשאר איתן בדעתו. אף אחד לא יחתום לכם" אמר.

"אולי הגברת מוכנה לחתום על עצומה למען השבת?" פניתי לחתיכה בביקני. היא הציצה בעצומה שהגשתי לה, קראה את הכתוב והתאפקה מלצחוק. "לא, תודה", ענתה באדיבות. מאחורי הגב עוד הספקנו לשמוע אותה רוטנת נגד סחטנותם של הדתיים, הרוצים למונע ממנה את הרחצה בשבת.

שעה קלה הסתובבנו בין המתרחצים מול סוכת המציל ברהוב פרישמן, וניסינו לשכנע את האנשים לחתום על העצומה. רוב התגובות היו נזעמות ומרבית המתרחצים שפנינו אליהם דחו את הפניה האדיבה בשאט-נפש גלויה ומופגנת.

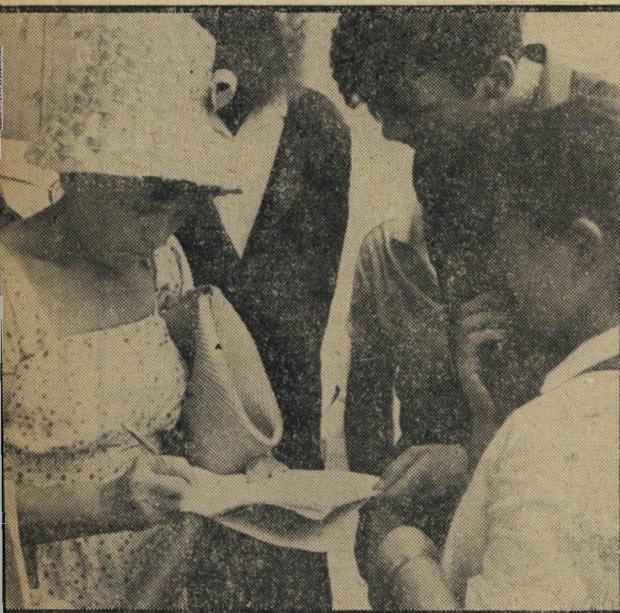
צריך להרביץ להם!

עיה שטיידנר לאורך החוף, ליוה אותנו על הטיילת גבר קשיש חבוש מגבעת. החלטנו לפנות גם אליו. הוא הציץ בעצומה, בחן אותנו במבט קפדני. "הוא תפס את הבלוף", לחש יגאל. האיש הוסיף להסתכל בנו במבט בוחן. לאחר שהבחין גם בצלם, לא היה לו ספק שאנחנו דוסיים מזוייפים. "יהודים", צעק



משיכה בזקן

הצעירה התלאביבית שנתבקשה עליידי חולית העולם הזה לחתום, דוגמנית ומורה לציור במקצועה, גילתה את זהות המחתימים רק בסופו של ויכוח ממושך, בו תקפה את הצעת חוק השבת. הגילוי גרם לה להתפרצות של צחוק, ולפי בקשתה, למשיכה קנתרנית בזקנו של איש החוליה העבדקן.



דתי מול דתי

הצעיר הדתי ש נתבקש לחתום ב תחנה המרכזית, סירב, שאל מה השתייכותם המפלגתית של המחתימים. הוא הסביר כי לא יחתום עד שלא יברר את השייכות המפלגתית.

אנחנו רוצים. הסברתי להם שזו עצומה למען חוק השבת, וביקשתי מהם לחתום. "אתה יליד הארץ", ביקש לדעת התייר. "לא", אמרתי, כדי למצוא חן בעיניו, "אני מברוקלין".

"או, ורי ניס", שמח התייר, והמשיך בשיחה באדיש עסיסית. מכיוון ששפה זו אינה שגורה בפי מיהרתי להסתלק, כדי לא ליפול בפח.

"תראה איזה חתיכה יושבת שם", לחש יגאל, "בוא ניגש להחתים אותה". החתיכה נרתעה מפנינו בבהלה, לא רצתה אפילו לעיין בעצומה.

הקטע שליד הבריכה היה גדוש. המונים יצאו מהמים והפסיקו לשחק בכדור כדי לחזור במראה הנדיר. ניגשנו אל קבוצה של צעירות. הן הציצו בעצומה, ביקשו עט והתכוננו לחתום, כשצעקה חדה פילחה את הדממה המתוחה. "זה יגאל, הצלם של העולם הזה!" הסביר גבר בר לקהל הרב שהתאסף סביבנו, "אלה אנשי העולם הזה, אני מכיר אותם!" אישר משהו.

הצעירות הנדהמות פתחו בצעקות. איך אתם לא מתביישים לעשות מאיתנו צחוק! קראו בהיסטריה.

גבר בר שיצא מהמים ניגש אלינו בצעדים בטוחים. "תנו לי את כל העצומות המזורפות", תבע. כשסירבנו, קרא לחבריו. "צריך להרביץ להם", הציע פושט בן ארבעים פלוס.

ניסינו להתחמק, אבל הקהל הצמא לבי דור חסם בפנינו את הדרך.

"אתם תשארו פה עד שתבוא המשטרה", איים גבר בר חובש כיפה. הפושט בן האר-

(המשך בעמוד 22)

כן, אדוני!

ללא הסבר חתמה אשה שעמדה בתור ליד קופת קולנוע חן ב' כיכר דיזנגוף. האזרחים האחרים בתור סירבו לחתום, ואחד מהם אף טען כי יש להציג סרטי קולנוע גם ביום שבת.

"NON, MONSIEUR!"

לא, אדוני, ענתה הניויר בתקיפות. עת ניצבה בתור לאוסובוס בתחנה המרכזית בתלאביב. שם הושגה רק התימה אחת, של סדרן אגד שאמר: "רק זה עוד חסר לי, לעבוד בשבת, כמו חמור".

רוב המתרחצים קיבלו את ההצעה לחתום על זכרונות מתרחצים אחת, בני נוער דתיים (מימין למטה) יצא מהומה, שכתוצאה ממנה הוגשה תלונה למשטרה ימין, יד על המותן) באשמה של תקיפת עתונאי.